

skal kunne faa. Og nu er det, jeg vil spørge Dem, Hr. Hamre, om De ikke kunde bringe Deres Venner til at forstaa, at jeg er et Menneske, som kun ønsker at leve i Fred, og at jeg udenfor Favsingholms Grænser ikke skal lægge deres Bestræbelser et Halmstraa i Vejen.“

„Det gør mig ondt, Godsejer Dihmer; men med det Standpunkt, De har indtaget — og altsaa ogsaa i Fremtiden agter at indtage — kan det falde vanskeligt nok at overbevise mig selv om Deres fredelige Sindelag, endsige andre. I den Kamp mellem fattig og rig, som bliver Aarhundredets Kamp — det endelige Verdensopgør før den store Folkefred — i den har Ingen Lov til at holde sig udenfor. Den, der ikke er med os, er imod os. Det Løsen maa vi handle efter.“

„Men hvem er rig, og hvem er fattig?“ sagde Torben efter en Pavse. „Alle Livets virkelige Goder faar vi gratis. Hvad har vi da at misunde hinanden? Solen skinner paa os allesammen, og Døden gaar jo heller ikke den fattige Mands Dør forbi. Og hvad Værd har alt det øvrige? De har ikke følt Tidens Gud rigtig paa Tænderne, Hr. Hamre! For saa vilde De sikkert ikke have Mod til at drive Deres Venner ind i det Rovdyrgab. Da jeg for nogle Maaneder siden vendte tilbage fra en lang Rejse, gik det op for mig, at den lille danske Husmand med sin hjelmede Ko og sine fire Høns er Jordens lykkeligste Menneske.“

„Ja, fra Rigdommens Vinduer tager Fattigdommen sig altid saa idyllisk ud.“

„Aa ja! Vi idealiserer jo gerne den Lykke, vi har mistet.“

Bjørn Hamre opgav at svare. Det var gaaet op for ham, at Rygterne om Torben Dihmers aandelige Tilstand ikke var grebet ud af Luften. Sygdommen var gaaet den stakkels Mand til Hjernen og havde formørket hans Sind.

Men nu begyndte Torben selv at tale om sit mislykkede Alderdomsasyll, som han med saa store Bekostninger havde gjort til en Mønsteranstalt med Badekamre og Vandklosetter og et biblioteksmæssigt udstyret Læseværelse. Der gik endnu nogle af de gamle Mennesker omkring paa Gaarden med misfornøjede Mi-